

Másrészt, az Elsőfokú Bíróság helyben hagyta a Tanácsnak azt a következtetését, hogy általánosan szükséges a jogalkotással kapcsolatos jogi vélemények bizalmas jellegének megőrzése. A Tanács ezt azzal indokolta egyrészt, hogy az ilyen típusú dokumentumok nyilvánosságra hozatala kétségeket ébreszthetne a kérdéses jogszabály jogszerűségével kapcsolatosan, másrészt pedig, hogy a Tanács jogi szolgálata jogi véleményei függetlenségének megőrzése védelmet érdemlő érdek. Ennek alapján az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a Tanács nem követett el értékelési hibát azzal, hogy a nyitottsági rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel alapján megtagadta a jogi véleményhez való hozzáférést.

A svéd kormány álláspontja szerint ez a végkövetkeztetés összeegyeztethetetlen a nyilvánosságra hozatal kérdésének a konkrét dokumentum tartalma alapján való vizsgálatára vonatkozó kötelezettséggel. Az Elsőfokú Bíróság megállapítása így módon megsértette a közösségi jogot.

(¹) HL C 112., 2003.5.10., 38. o.

(²) HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-84/03. sz. Maurizio Turco (támogatták: a Finn Köztársaság, a Dán Királyság és a Svéd Királyság) kontra az Európai Unió Tanácsa (támogatták: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és az Európai Közösségek Bizottsága) ügyben 2004. november 23-án hozott ítélete ellen Maurizio Turco által 2005. február 9-én benyújtott fellebbezés

(C-52/05. P. sz. ügy)

(2005/C 106/28)

(Az eljárás nyelve: angol)

Maurizio Turco, lakóhelye: Pulsano (Olaszország), képviselik: O. W. Brouwer és C. E. Schillemans ügyvédek, 2005. február

9-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-84/03. (¹) sz. Maurizio Turco (támogatták: a Finn Köztársaság, a Dán Királyság és a Svéd Királyság) kontra az Európai Unió Tanácsa (támogatták: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és az Európai Közösségek Bizottsága) ügyben 2004. november 23-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság 2004. november 23-i ítéletét, amelyben az:

a) elutasította a fellebbező keresetét a Tanács jogi szolgálatának a menedékkérők tagállamokbeli befogadásának minimumszabályait megállapító tanácsi irányelvtervezettel kapcsolatos véleményét tartalmazó 9077/02. sz. dokumentumhoz való hozzáférés megtagadására vonatkozó részében;

b) kötelezte a fellebbezőt és a Tanácsot a keresetindítással kapcsolatos költség fele-fele részben való viselésére;

– amennyiben szükséges, utalja vissza az ügyet elbírálásra az Elsőfokú Bíróság elé;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére, beleértve az esetleg beavatkozóknál felmerülő költségeket.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáféréstről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK (²) európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: a rendelet) 4. cikke (2) bekezdésének értelmezése és alkalmazása vonatkozásában téves jogalkalmazást tartalmaz.

A fellebbezés jogalapjai és a fontosabb jogi érvek, amelyeket a fellebbező felhoz, úgy szólnak, hogy az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyben:

(i) nem értelmezte és alkalmazta helyesen a rendelet 4. cikke (2) bekezdésében foglalt „jogi vélemény” fogalmát

(ii) helytelenül „jogi tanácsnak” minősítette a rendelet 4. cikke (2) bekezdése szerinti jogi véleményt és megsértette a 4. cikk (2) és (3) bekezdésének célját és tartalmát, valamint a rendelet felépítésének és szerkezetének lényegét;

- (iii) helytelenül értelmezte és alkalmazta azt a (közösségi esetjog által kimunkált) elvet, miszerint a közösségi intézmények birtokában lévő dokumentumokhoz a lehető legszélesebb hozzáférést kell biztosítani, és ettől az elvtől való eltérést a lehető legszűkebben kell értelmezni;
- (iv) tévesen értelmezte és alkalmazta azt a (közösségi esetjog által kimunkált) elvet, miszerint a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmeket az esetek sajátosságainak megfelelően kell elbírálni;
- (v) tévesen értelmezte és alkalmazta a „közérdeken alapuló kényszerítő indok” fogalmát és téves jogalkalmazást követett el azzal, hogy az annak fennálltával kapcsolatos bizonyítási terhet a fellebbezőre hárította;
- (vi) megsértette a közösségi jog ama alapelvét, hogy a Közösség jogrendje a jogállamiságon alapszik; és
- (vii) nem adott kellő indokolást, és elmulasztotta a fellebbező által előadott konkrét érvek megválaszolását.

(¹) HL C 112., 2003.5.10., 38. o.

(²) HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Luxemburgi Nagyhercegség ellen 2005. február 11-én benyújtott kereset

(C-69/05. sz. ügy)

(2005/C 106/29)

(Az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Florence Clotuche-Duvieusart és Agnieszka Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. február 11-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Luxemburgi Nagyhercegség ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel nem nyújtotta be 2001. július 1-je előtt és legkésőbb 2002. június 30-ig a valamennyi, 2000-ben és 2001-ben a mezőgazdasági ágazatban létező állami támogatási programról szóló éves jelentést, a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette a mezőgazdasági ágazat állami támogatásaira vonatkozó iránymutatás (2000/C/28/02) által végrehajtott, az EK-Szerződés 88. cikkének (1) bekezdéséből és az EK-Szerződés 93. cikkének (jelenleg az EK-Szerződés 88. cikke) alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 659/1999/EK tanácsi rendelet (¹) 21. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az EK-Szerződés 93. cikkének (jelenleg az EK-Szerződés 88. cikke) alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 59/1999/EK tanácsi rendelet 21. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „a tagállamok éves jelentést nyújtanak be a Bizottságnak valamennyi létező támogatási programról, amelyre tekintettel a [...] feltételt megállapító határozat alapján nem áll fenn egyedi jelentéstételi kötelezettség”. A mezőgazdasági ágazatban e jelentések benyújtását „a mezőgazdasági ágazat állami támogatásaira vonatkozó iránymutatás” (2000/C/28/02) szabályozza, amely pontosítja, hogy „az érintett tagállam mezőgazdasági ágazatának valamennyi támogatási programjára vonatkozó egyszerű jelentést először 2001. július 1-je előtt, majd legkésőbb minden év június 30-ig kell a Bizottsághoz benyújtani”. A tagállam hasznos intézkedései címén elfogadott, állami támogatásokra vonatkozó iránymutatás kötelező jellegét a Bíróság ítélezési gyakorlata megerősítette. A Luxemburgi Nagyhercegség elfogadta a mezőgazdasági ágazat állami támogatásaira vonatkozó iránymutatást, mivel soha nem jelezte írásban, hogy az iránymutatásban lévő hasznos intézkedéseket vitatná. Következésképpen azáltal, hogy nem nyújtotta be sem 2000-re, sem 2001-re a kérdéses jelentéseket, a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette kötelezettségeit.

(¹) HL L 83., 1999.3.27., 1. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített negyedik tanács) a T-27/02. sz. Kronofrance S.A. kontra Európai Közösségek Bizottsága, támogatja a Glunz AG és az OSB Deutschland GmbH, ügyben 2004. december 1-én hozott ítélete ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2005. február 16-án (faxon/e-mail-en: 2005. február 11-én) benyújtott fellebbezés

(C-75/05 P. sz. ügy)

(2005/C 106/30)

(Az eljárás nyelve: német)

A Németországi Szövetségi Köztársaság, képviseli: Wolf-Dieter Plessing és Clarissa Schulze-Bahr, Bundesministerium der Finanzen, Berlin, Németország, valamint Dr. Marco Núñez Müller ügyvéd, Hamburg, Németország, 2005. február 16-án (faxon/e-mail-en: 2005. február 11-én) fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített negyedik tanács) a T-27/02. sz. Kronofrance S.A. kontra Európai Közösségek Bizottsága, támogatja a Glunz AG és az OSB Deutschland GmbH, ügyben 2004. december 1-én hozott ítélete ellen.